

De kleuren van India

Miranda Baeten

1. Inleiding

Stilaan kan het aftellen beginnen. Opnieuw een avontuur dat voor de deur komt te staan. Ditmaal geen singlereis, maar een groepsrondreis wat voor mij deze keer in het gezelschap zal zijn van een goede vriendin welke ik enkele jaren geleden heb leren kennen als een collega; eerder gezegd was het halvelings al een ex-collega als we mekaar beter leerden kennen. Maar goed, Petra en ik zullen dus een tweetal weken met elkaar doorbrengen tijdens onze reis naar India. Zij heeft er zin in, ik heb er zin in, dus dan zal het wel goed komen zeker. Spannend waar deze reis ons naar toe zal brengen, India zal het zeker al zijn.

Hoe kom ik weer op de idee om hier over te bloggen? Wel, simpel eigenlijk. Gewoon dat doen dat me ingegeven werd, door mezelf, door anderen. En het is toch wel een mooi gegeven dat er op mijn vorige blog, die uiteindelijk verschenen is in boekvorm onder de titel "Single amazing Thailand", allemaal positieve reacties gekomen zijn en laat me dan net extra trots zijn op dat wat ik verwezenlijkt heb. Vandaar dus dat ik weer de toetsen van mijn computer momenteel, en eenmaal op reis mijn gsm-schermpje, gebruik om deze om te zetten van woorden tot zinnen wat hopelijk weer tot een leuk verhaal zal leiden en jullie mee zal nemen naar dat wat Petra en mij te wachten zal staan in India.

Maar voor het zover is, nog welgeteld 9 dagen vanaf vandaag zoals "Mijn boeking" het zo mooi aangeeft. Het leven wordt ons toch soms zo gemakkelijk gemaakt als je ziet wat we tegenwoordig allemaal al kunnen, maar desondanks is het vaak een zoektocht hoe het effectief werkt vooral als je het niet regelmatig gebruikt. Gelukkig laat ik me niet zo snel ontmoedigen, maar heeft het net dát wat me aantrekt; die extra inspanning neem ik er graag bij want een uitdaging ga ik graag aan en liever juist niet uit de weg.

Rondreis De kleuren van India

2. Schiphol

Ondertussen al een poosje in het vliegtuig, echter nog steeds aan de grond. Mijn dag thuis rustig doorgebracht terwijl anderen misschien met stress hun laatste uren voorbereiden in afwachting van onze reis naar India. Ook Petra verging het wat aan de stressvolle kant zo bleek uit enkele berichtjes die we over en weer stuurden, maar de komende tijd zouden de zenuwen die haar afgelopen nacht parten hadden gespeeld tot een normaal en rustig patroon leiden.

Zo was ik deze morgen vroeg wakker geworden doordat ze me per toeval een berichtje stuurde wat eigenlijk voor een van haar dochters was bedoeld, doch verkeerdelijk aangekomen en net bij mij en dat terwijl ik nog ruim anderhalf uur had vooraleer mijn wekker zou aflopen. Het was weer vroeg, zeker nadat ikzelf al weinig geslapen had doordat ik nog deels in mijn nachtritme zat, een andere reden was dat ik niet alleen doorgebracht had in mijn slaapkamer. Sinds een geruime periode breng ik namelijk zalige momenten door met Luc en zowel hij als ik genieten van onze gezamenlijke tijd en dat is waar het mij tegenwoordig om te doen is; genieten is de boodschap. Vandaar dat ik nu opnieuw het ruim gekozen heb, wederom een nieuwe bestemming en ditmaal niet alleen maar met een vriendin waar ik nog hopelijk jaren leuke dingen mee mag beleven. Maar goed, toch wakker dus en aangezien ik nog wel het een en ander te doen had was ik dan maar vroeg opgestaan, althans voor mijn doen. De klok gaf bijna 8 uur aan.

Waar moest ik mee beginnen? Mijn koffer was toch wel een belangrijk gegeven want ik wou zeker niets vergeten. Zoals meestal is inpakken bij mij een last minute gebeuren, zo ook ditmaal. Ik moet echter wel bekennen dat ik zondagavond reeds enkele kledingstukken bij elkaar had gezocht want ik kreeg maandag nog bezoek van Luc die ik de komende weken zou gaan missen. Wat had hij toch graag deze reis ook beleefd. Helaas, maar misschien dat er in de toekomst zoiets nog wel in onze agenda past.

Okee, mijn koffer had zich zondags dus al gevuld met kledij, vanmorgen volgde de rest zijnde mijn toiletpullen en allerhande andere dingen die ik nog nodig zou kunnen hebben tijdens onze reis. Een deel ging ook in mijn rugzak want ik had deze bewaard als handbagage. Daar stak ik een boek in, mijn papieren, wat dingen om te knabbelen en wat chocolade die ik in de winkel nog was gaan kopen om cadeau te doen aan Petra want ik was op een vorig uitstapje naar Luxemburg met haar en Els, nog een ex-collega van me, te weten gekomen dat ze dat wel goed kon pruimen. En ja, wat is er dan leuker om je vriendin te verrassen en te zien hoe ze reageert.

Stilaan tikte de klok verder en nam ik nog een douche vooraleer ik na nog

wat tv gekeken te hebben, mijn spullen in de auto plaatste om vervolgens richting het Limburgse Lommel te rijden alwaar ik Petra op ging halen. Aanbellen moest ik niet want ik had de indruk dat ze op hete kolen zat; ze stond me namelijk al op te wachten aan de voordeur. Ik had haar voor mijn vertrek dan ook al op de hoogte gebracht van mijn komst.

Mijn idee was gelukt; haar gezicht stond blij toen ik haar mijn cadeautje overhandigde nadat we mekaar bij binnenkomst omhelsden met een stevige knuffel. Je voelde de vriendschap tussen ons stromen. Haar reactie op mijn geschenk vond ik schitterend. Aangezien het in een piepschuim verpakking zat, zoals je wel eens krijgt bij de slager, dacht ze dat ik een stuk vlees bij had; hilarisch gewoon. Gelukkig kwam ze er snel achter dat het om haar lekkernij ging. Ik had een koffer mee genomen die ze eventueel nog kon meenemen in plaats van de hare, maar achteraf koos ze toch haar eigen koffer die ze reeds had ingepakt met haar spullen zodat we ook niets moesten overladen van de ene naar de andere. We controleerden nog even of we alles bij hadden, paspoort, bankkaart, geld,... Check! Nog mijn lege koffer in haar slaapkamer opgeborgen doordat we deze toch niet nodig hadden en snel gebruik van de wc door haar was dan ineens het moment aangebroken om samen onze weg te vervolgen met de eerste halte, Roelofsarendveen, alwaar mijn auto gedurende 2 weken gestationeerd zou zijn in een overdekte parkeerplaats. Onderweg vielen de regendruppels op de geasfalteerde wegen. We vertrokken in feite net op tijd en ontsnaptten zo dus aan het slechte weer dat België de komende periode te wachten stond. Het was inmiddels half 4 in de namiddag. Onze autorit had zo'n dikke 2 uur geduurd toen we na een redelijk filevrije tocht aankwamen bij de overdekte parking die vrijwel naast de autosnelweg gelegen was. Simpel te vinden. Het inchecken bij de balie verliep ook snel nadat we de juiste hadden gevonden tenminste want er bleken meerdere firma's in het gebouw gevestigd te zijn. Hierna werd ons verteld dat we nog even op het minibusje moesten wachten voor onze transfer naar het vliegveld. Petra nam de gelegenheid opnieuw om te passeren langs het toilet, welke mij nog niet was opgevallen. Niet veel later verscheen de vriendelijke Nederlandse jonge chauffeur die ons naar Schiphol bracht ter hoogte van vertrekpunt 3, waar de maatschappij Emirates was om in te checken. De rit verliep vlotjes. Eenmaal daar aangekomen had ik meteen onze vlucht opgemerkt op het scherm en begaven we ons naar de incheckbalie met nummer 29 voor onze vlucht naar Dubai waar we onze tussenstop zouden hebben. Er waren verschillende rijen waar je kon aanschuiven, maar de onze was natuurlijk de langste aangezien de meesten, zoals wij, economy class hadden. Op zich viel ook dat wachten allemaal vrij goed mee en niet veel later zagen we onze koffers die tezamen zo'n 36kg wogen op de transportband verdwijnen in de hoop deze over enkele uren terug te zien

in Delhi, want in Dubai werden ze rechtstreeks overgebracht in ons volgend vliegtuig. Terwijl we aan het wachten waren in de rij waren onze blikken al aan het zoeken naar mogelijke medereizigers voor onze rondrit doorheen India, maar aangezien het zo'n groot vliegtuig was, was het natuurlijk een grote gissing, maar niemand was tot nu toe volgens ons iemand die bij onze groep zou horen op twee personen na waarvan we dachten dat ze moeder en dochter moesten zijn, ze hadden namelijk beide een koffer met een hoes met zebraprint waaraan ik een ID-label met 'Kras' zag bengelen. We zullen er later wel achter komen of dat de eerste bekenden zouden zijn van onze groep.

Op naar gate G9 waar ons vliegtuig ons aan boord zou laten, maar eerst de niet te vergeten douanecontrole, mijn 'lievelingsonderdeel' van het hele vliegveldgebeuren. Meestal gaat er hier wel iets fout en inderdaad ook dit keer heb ik prijs, gelukkig niet de hoofdprijs. Petra ging na mij door de scanner en werd extra gecontroleerd nadat er een geel vierkant ter hoogte van haar linker onderbeen verscheen op de display. Ze werd op die plek gefouilleerd en gelukkig weer verder doorgelaten. Mijn passage doorheen de scanner ging vlot maar het probleem situeerde zich bij mij bij mijn rugzak. Hierin bleek ik nog een flesje antimuggenmiddel te hebben waaraan ik helemaal niet meer gedacht had dat ik dat in mijn handbagage had zitten. Het was het flesje dat ik voor Petra online besteld had, het mijne zat in mijn koffer die bij de ruimbagage was ingecheckt. Na uitgebreide controle hiervan kregen we dan toch groen licht en mochten we samen met het flesje water dat bij Petra in haar tas was blijven zitten en dat vlekkeloos door de controle was geraakt, verder onze weg vervolgen naar onze gate G9. De borden gaven onderweg aan dat we nog wel een poos hadden vooraleer we konden boarden dus namen we de gelegenheid om ergens nog wat te nuttigen. Onze stop hielden we bij Starbucks waar Petra haar een latte macchiato in gezelschap van een stuk cheesecake kocht, ik kocht me ergens verderop een flesje Cola Light want ik had me van thuis uit voorzien van een broodje dat ik zelf belegd had met kip Hawaiï. Al zittend op een bankje smaakte het ons. Ondertussen hielden we beiden contact met onze landgenoten en daarbovenop had ik ook nog al berichtend in de vorm van Whatsapp of Messenger contact met mijn Nederlandse kennissen en dan voornamelijk degenen met wie ik vorig jaar naar Thailand was geweest. Benieuwd wie er van deze Indische reis me bij zal blijven.

Plots kregen we bericht via Whatsapp dat Tine op zoek was naar een medereiziger, want een tijd geleden hadden we via het forum 'Ontmoet' van de site van Kras al een groepje aangemaakt waardoor we al wat contact hadden gehad met enkelen waaronder Tine. Ze bleek even later een vrouw van 66 te zijn die alleen op avontuur ging aangezien haar vriend niet graag reist. We troffen mekaar aan de gate en stelden ons

voor. Ze merkte meteen op aan Petra dat ze Belgische is, bij mij was het niet direct duidelijk aangezien ik me zoals gewoonlijk vrij snel aanpas aan het Nederlandse taaltje. Nummer 1 is gekend van onze groep die uit 21 deelnemers zou bestaan. Niet al te veel later is het tijd om aan boord van het vliegtuig te gaan. Na verschillende rijen belandden we aan waar we zo'n 6-tal uren zouden vertoeven zijnde op plaats 60E voor Petra en ik zit op F. Beiden hebben we na enkele minuten een Aziatische buurman, de mijne blijkt uit de Filippijnen te komen en heeft een periode van 3 maanden er op zitten als zeeman. Petra haar gebuur bleef zelfs achteraf een vraagteken wat zijn doel was op het Europees continent, alsook zijn nationaliteit.

Op onze plaats ontdekten we wat ons tv-schermpje ons in de aanbieding had en ik kwam tot de constatactie dat de film 'Eat, love and pray' zich ook in het assortiment bevond. Het is een film die Luc me had aangeraden om te zien aangezien deze een verhaal over India brengt. We besloten deze beiden tegelijkertijd te starten, doch ik wou eerst nog wat beginnen aan mijn blog want uit ervaring weet ik dat er wel wat tijd in kruipt. En zo geschiedde, mijn eerste woorden vormden stilaan een verhaal, misschien wel weer het begin van een boek, een boek waar menig persoon reeds achter gepolst had of het na deze reis ook tot stand zou komen. Ik doe mijn best.

Mijn blog verliep al lekker vlot, het verhaal werd gewoon uit mijn gebeurtenissen van slechts enkele uren neergepend, hoewel het eerder 'geswiped' werd want het is ditmaal allemaal via mijn gsm te doen. Het swipen heb ik ongeveer anderhalf jaar geleden leren kennen van een zekere Dagmar die ik gedurende een week heb leren kennen op een reis naar Kroatië toen ik met mijn beide kinderen, Anke en Jakke, daar op camping was. Ik prijs me gelukkig dat te hebben mogen ontdekken want ik vind het een hele uitvinding daar het zo snel kan gaan eens je het gewoon bent. Ook Petra heeft het SwiftKey-toetsenbord ontdekt nu door mij en meteen heeft ze het vandaag geïnstalleerd gehad. Ik hoop dat ze er even vlug mee weg is als ik.

Inmiddels was het bijna 1u30 en begint de moeheid toch echt toe te slaan. Hoewel ik nog zo in mijn verhaal zat en eigenlijk verder wou schrijven besloot ik toch na het eten in het vliegtuig en een toiletbezoek me de ogen te sluiten want over een drietal uren zouden we in Dubai landen en onze overstap maken. Dus ik besloot wijselijk om wat te rusten en hoop later ergens de tijd te vinden om verder te schrijven want mijn woorden hier te noteren om uiteindelijk een leuk verhaal te vormen, proeft naar meer.

3. Amsterdam naar Dubai

Ruim anderhalf uur nadat ik mijn ogen had gesloten en wat rust had gevonden had ik besloten om de draad weer op te nemen want de schrijfmicrobe wou me niet echt loslaten. In het vliegtuig heerste stilte op dat moment. De wenende baby's en kinderen hadden ook aan hun slaap moeten toegeven, net zoals vele volwassenen. Mijn avondmaal bestaande uit crackers met een klein blokje kaas, een fris slaatje en daar nog bijhorend wat een soort stoofvlees was, vergezeld van gebakken aardappeltjes en gestoofde groenten met als dessert een lekker crumble gebakje was nog niet echt verteerd als een paar uur later reeds het volgende eetbaars aangeboden werd. Het moest een soort van ontbijt voorstellen en bestond uit een koffiekoek gevuld met een soort kersenvulling. Ook hier kreeg ik een drankje bij en mijn keuze was ditmaal geen glas rode wijn, maar thee. Dat had me tijdens het avondeten ook reeds gesmaakt. Het potje water had ik dit keer nog even achterwege gelaten, misschien voor straks nog.

Petra had heel dit gebeuren over geslagen daar zij haar slaap had gevonden, althans zo leek me toch, want ik ging het haar natuurlijk niet vragen. Stel je voor dat ik haar op dat moment juist zou wekken? Ik had een groot vermoeden dat zij dat de komende nachten wel zou doen bij mij want ze heeft regelmatig de gewoonte om hardop te dromen en dan bedoel ik echt hardop. Soms moet je wat over hebben voor elkaar zeker. Gelukkig kan ik veel verdragen hoewel ik mijn slaap wel nodig heb, ook al is het er tot heden nog niet echt veel van gekomen. De momenten dat ik me dan toch wat installeerde werd ik weer snel wakker door de geluiden rondom me en zo kwam ik tot de ontdekking dat ik met mijn knie tegen mijn buurman zijn bovenbeen lag en onze hoofden elkaar net niet raakten. Ach, hij sliep en ook mij deerde het niet.

Ik zette mijn display nog eens aan en manoeuvreerde door het menu om de helderheid op zijn donkerste te zetten daar ik mijn burens niet wilde wekken door het felle licht. Meteen als ik nog steeds aan het luisteren was naar liedjes van Leonard Cohen en aan het uitdokteren was hoelang deze vlucht nog zou duren, werd de muziek onderbroken door informatie van de piloot die ons wist te vertellen dat het nog ongeveer een uur zou duren vooraleer we in Dubai zouden aankomen. De afdaling zou over 20 minuten ingaan, dus net nog tijd genoeg om dit korter hoofdstuk af te kunnen krijgen onder de rustig begeleidende muziek van de zanger met de gouden stem zoals hij zelf in een van zijn liedjes zong. Hij heeft inderdaad een stem waar ik uren naar kan luisteren en dat is wat ik dan ook gedaan heb. Weer een ogenblik van genieten, een momentje voor mezelf want muziek is naast reizen wat ik niet kan missen.

4. Dubai naar Delhi

Op mijn klok stond 9u36 te lezen, 2 uur later dan op Belgische bodem en intussen nog steeds niet geslapen. Wel weer enkele uren later sinds we uit het vliegtuig gestapt waren daar in Dubai.

Het vliegtuig was maar pas geland als bijna iedereen recht ging staan in afwachting de luchthaven in te kunnen doch wij bleven nog wel even rustig zitten daar het toch nog een poosje zou duren. Mijn buurman was inmiddels echter ook al verdwenen bleek plots. Een tijdje later was er een briesje merkbaar wat aangaf dat de deuren open waren. Het merendeel van het volk voor ons was al stilaan uitgestapt als we een blik wierpen op Tine om te kijken of alles in orde was wat zo toch bleek. Een man die zich aan de overkant van de gang bevond gaf ons voorrang om het vliegtuig te verlaten en zo gebeurde het dus ook. Eenmaal in het gebouw van de luchthaven wachtten we om ons groepje dat voorlopig nog uit 3 bestond, opnieuw te vervolledigen wat natuurlijk voor Tine ook leuker was aangezien zij alleen reisde.

Vervolgens was het op zoek naar onze volgende halte welke 'Connections' was, daar zouden we opnieuw aan een douanecontrole onderworpen worden. Het werd op verschillende bordjes aangewezen dus zetten we onze pad verder, echter een bezoek aan de toiletten van Dubai mocht niet ontbreken en zo gebeurde het dat ik er achter kwam dat het water aldaar warm was, zowel in de wc-pot als het stromend water. Dus mijn hoop om even met wat fris water door mijn gezicht te gaan liet ik snel varen. Wakkerder werd ik er dus niet op, integendeel. Terug met ons 3 verzameld gingen we ditmaal op zoek naar een gelegenheid om iets te nuttigen. Tijdens deze speurtocht kwamen we tot de constatactie dat ze hier niet echt van hun 'rechte pad' willen afwijken, met andere woorden ze gaan niet aan de kant en lopen je gewoon om als je hen zelf niet ontwijkt. Toch maar een rare gewoonte waar ik niet aan zou kunnen wennen. We vervolgen onze weg verder naar de juiste afslag van ons te nemen exit 'Connections' en even daarvoor passeerden we mijn buurman die zich bij zijn groep had aangesloten. Hij glimlachte van op afstand naar zijn kennisengroep als hij ons zag passeren en ik zwaaide naar hem waarop hij hetzelfde naar ons deed. Het was toch wel een leuke en vriendelijke jongeman, hoewel ik in feite geen idee van zijn leeftijd had, maar ouder dan 30 jaar zou ik hem toch niet gegeven hebben.

Na het afscheid belandden we bij de douanecontrole waar opnieuw mijn rugzak een andere weg nam zodat er weer een controle op volgde. Meteen herinnerde ik me dat het flesje Deet dat voor Petra was bedoeld de boosdoener zou zijn, echter was het deze keer mijn powerbank die blijkbaar aan stond en voor hinder zorgde. Na een vlugge controle mocht ik toch gewoon verder net als ook de twee anderen. Hierna dus even een